

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Aleny Pokorné a JUDr. Víta Pejška ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Mikuleckou
sídlem Fügnerova 287, 503 51 Chlumeck nad Cidlinou

proti
žalovanému: **Statutární město Pardubice**, IČ: 00274046
sídlem Pernštýnské nám. 1, 530 02 Pardubice

o zdržení se obtěžování hlukem z asfaltového hřiště,
k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. prosince 2024
č.j. 23 C 359/2023-185

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že žaloba, aby se žalovaný zdržel obtěžování žalobce hlukem z pozemku žalovaného XXX, zapsaných na LV č. XXX, vedených Katastrálním úřadem pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX, pronikajícím na pozemek žalobce XXX, vše zapsané na LV č. XXX, vedených Katastrálním úřadem pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX, se zamítá.**

- II. Žalobce je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích státem zálohované znalečné ve výši 24 278 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalobce jej povinen nahradit žalovanému náklady před okresním soudem ve výši 4 200 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Žalobce jej povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 1 200 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalovanému zdržet se obtěžování žalobce hlukem z pozemku žalovaného XXX, zapsaných na LV č. XXX, vedených Katastrálním úřadem pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX, pronikající na pozemek žalobce XXX, vše zapsané na LV č. XXX, vedených Katastrálním úřadem pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX (výrok I.), nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích za státem zálohované znalečné částku 24 278 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a nahradit žalobci náklady řízení ve výši 65 924,50 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Hany Mikulecké do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 22. 9. 2023 domáhal po žalovaném, aby se zdržel obtěžování žalobce hlukem z asfaltového hřiště (pozn. soud připustil změnu žaloby usn. č.l. 116). Svůj návrh odůvodnil tím, že je vlastníkem mj. stavebních parcel č. XXX a pozemkových parcel č. XXX vše v k.ú. XXX, zapsáno na LV č. XXX pro katastrální území XXX u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX. Součástí stavební parcely č. XXX je bytový dům č.p. XXX, na zbylých stavebních parcelách se nachází stavby plnící doplňkovou funkci. Pozemkové parcely jsou využívány jako zahrada a odpočinkové plochy s dalšími drobnými stavbami. Výstavba bytového domu započala v roce 2008 a dokončen byl v roce 2015. Ke stavbě domu získal žalobce stavební povolení až po zahájení její realizace, a to jako důsledek XXX. změny územního plánu účinné ode dne XXX 2014. Na sousedních pozemcích probíhaly v době před schválením změny územního plánu přípravy stavebního záměru žalovaného. Dne XXX 2012 stavební úřad Magistrátu města Pardubic vydal pod č.j. XXX územní rozhodnutí, kterým výrokem I. povolil na sousedních pozemcích parc. č. XXX v k.ú. XXX změnu využití území pro účel XXX, výrokem II. povolil umístění stavby: Stavby vybavenosti XXX. Dne XXX 2014 vydal stavební úřad pod č.j. XXX kolaudační souhlas s užíváním stavby XXX. Žalobce podal proti vybudování víceúčelového hřiště jako součásti XXX námítky. Ty však byly zamítnuty. Krátce po zahájení provozu víceúčelového hřiště žalobce, jeho XXX i vlastníci sousedících nemovitostí zjistili, že hluk omezuje obvyklé užívání jejich pozemků a prostor situovaných směrem k asfaltovému hřišti. Vlastníci nemovitostí umístěných v okolí XXX následně založili občanské sdružení brojící proti negativním vlivům parku, avšak ke dni podání žaloby se nápravu zjednat nepodařilo. Žalovaný nechal v XXX provést měření hluku v mimopracovním prostředí, jehož výstupem byl protokol ze dne 7. 12. 2018, z něhož vyplývá překročení stanoveného limitu hluku v prostředí. Také při opakovaném měření soudem ustanoveným znalcem v průběhu řízení bylo zjištěno překročení hygienických limitů, dokonce znalec kvalifikoval hluk jako vysoce impulzní, pro nějž jsou stanoveny přísnější limity, 38 dB. Žalobce má za to, že hluk vycházející z XXX není přiměřený místním poměrům, protože se jedná o přírodní park, umístěný v chráněném území lokálního biocentra. Umístění hřiště je dle žalobce navíc v rozporu s územním plánem, vybudováním hřiště vznikl zcela nový zdroj hluku v dané lokalitě. Hluk z hřiště omezuje žalobce v užívání jeho zahrady a obytných místností s okny situovanými směrem k parku. I přes provedená stavební opatření hluk proniká na jeho pozemek

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

stále, žalovaný naopak ve věci neučinil opatření žádná. V letních měsících je hřiště užíváno až 11 hodin denně, kvůli jeho nezabezpečení však může docházet k jeho užívání téměř nepřetržitě. Nejpalčivější je situace v nočních nebo brzkých ranních hodinách. Pronikání hluku na pozemek žalobce způsobuje žalobci i jeho XX zdravotní obtíže, rozvinul se u nich XXX. Žalobce se pokoušel nastatou situaci v rámci jednání se žalovaným řešit nabídkou na finanční příspěvek k přesunu víceúčelového hřiště, se žalovaným však k jednání nedošlo.

3. Žalovaný nárok uplatněný v žalobě neuznal. Tvrdil, že hluk nelze považovat za nadměrný jen proto, že do doby výstavby parku neexistoval, nelze jej také posuzovat ve vztahu k umístění přírodního parku. Hřiště zde existovalo už před revitalizací parku, tedy v době, kdy se žalobce rozhodl zde svou nemovitost postavit. Stav se nezměnil ani po jejím provedení. Hodnoty naměřené technickým měřením i znalcem jsou platné pouze pro okamžik provádění měření, nelze je tedy zobecnit, ani objektivně přezkoumávat. Navíc na míru hluku má vliv několik faktorů, nelze odfiltrovat hlasy lidí. K hodnocení tak není možné užít nařízení vlády č. 272/2011 Sb., stanovující hygienické limity hluku. Hluk je značně proměnlivý. I při překročení hygienických limitů se nemusí jednat o imise překračující míru přiměřenou poměrům. Dle žalovaného nebylo v řízení prokázáno, že by hluk vycházející ze hřiště byl nepřiměřený místním poměrům. V rámci probíhajícího řízení nebyl dle žalovaného soud oprávněn řešit otázku umístění stavby. Užívání hřiště je v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Hluk vycházející ze hřiště je dle mínění žalovaného přiměřený místním poměrům a žalobce nijak neomezuje v užívání jeho nemovitostí. Stav XXX žalobce nemusí souviset pouze s provozem hřiště. Žalobce souvislost XXX jeho XXX s provozem hřiště nijak neprokázal. Omezení žalovaného by v tomto případě bylo nepřiměřené získané výhody pro žalobce.
4. Okresní soud z účastnického výsledku žalobce zjistil, že v předmětné nemovitosti bydlí s XXX od roku 2010, hřiště bylo uvedeno do provozu v roce 2013. Zpočátku byla provozní doba hřiště kratší, následně v roce 2014–2015 město prodloužilo provozní dobu v pracovní dny do 20 h. a o víkendu do 21 h., považoval to za reakci na jeho stížnost. Na hřišti je téměř celodenní provoz, dopoledne sem dochází během školního roku děti v rámci výuky, odpoledne je využíváno širokou veřejností, na noc by se mělo zamykat, ale není to pravidlem. V rámci zimního provozu je hřiště otevřeno nepřetržitě i v noci. Na hřišti byl žalobce fyzicky napaden skateboardem, následně musel vyhledat lékařské ošetření. Incident řešila policie jako přestupek. Některé osoby přichází ze hřiště k jeho domu a XXX. Policie se řešení situace odmítá účastnit. V důsledku hluku ze hřiště dojíždí poslední tři roky XXX, má XXX. Někdy odjíždí na víkend mimo domov. XXX nabídl financování přesunu hřiště, ten jej však odmítl. Zástupci města věc neřešili. Za nejproblematictější hluk považuje údery míčem při fotbale a basketbale. V poslední době hlučí také in-line hokejisté. Venkovní prostory svého domu prakticky užívat nemůže, museli přestěhovat ložnici, nemůže užívat odpočinkovou část domu, kam umístil sklad. Nepomohla ani trojskla. Provedl zazdění arkád a zadní části altánku. Město neučinilo žádná opatření proti hluku. Na přemístění hřiště byl ochoten přispět částkou 1 000 000 Kč, ale ze strany města nepřišla žádná reakce.
5. Okresní soud z výsledku svědkyně XXX zjistil, že přilehlé hřiště je v provozu prakticky od doby, kdy se do domu nastěhovali. Nejvíce ji obtěžují hlukem balony, slyší je prakticky celý den, přičemž nejintenzivnější je hluk v období léta. Kvůli hluku se snaží s XXX na víkendy odjíždět, v jeho důsledku vznikly XXX svědkyně, od roku 2013 se zintenzivnily. Má XXX. Hluk je všudypřítomný, obtěžuje ji při užívání celého domu. Vnímá velké rezonance, dunění, navíc večer svítí do obývacího pokoje světlo. S XXX učinili protihluková opatření v podobě výstavby zdi, avšak bez výraznějšího efektu. Město žádná opatření ke zmírnění hlukové zátěže nepodniklo.
6. Z výsledku svědka XXX okresní soud zjistil, že je sousedem žalobce, vlastní nemovitost situovanou prakticky nejbližší předmětnému hřišti. Od roku 2013 ho obtěžuje intenzivní šílený hluk vycházející z předmětného hřiště, a to celodenně až do večerních hodin. Jako nejnejpříjemnější popsal údery basketbalovým míčem o asfalt, nárazy fotbalového míče do brány, která rezonuje. Užívání jeho zahrádky je vlivem hluku téměř znemožněno, u nemovitosti musí mít stále zavřená okna. Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

Nemovitost je zděná, využívá ji téměř celoročně. Svědek užívá XXX, situaci s hlukem považuje za neúnosnou, jeho zdravotnímu stavu neprospívá. Hluk je nesmírně obtěžující a nepřetržitý. Svědek je společně se žalobcem členem XXX, který městu podával podněty k nápravě, avšak bezúspěšně. Sdružení vzniklo v roce 2013 v souvislosti s revitalizací XXX, podávalo i námitky na zmenšení hřiště či jeho nahrazení klidovou zónou. Hluk ze hřiště ho obtěžuje i v noci, i přestože bývá hřiště poslední rok zamykáno. Intenzitu užívání hřiště dle svědka ovlivňuje počasí a světlo.

7. Z výzvy k nápravě obtěžování hlukem z provozu parku „XXX“ ze dne 24. 7. 2023 okresní soud zjistil, že žalobce zaslal žalovanému výzvu ke zjednání nápravy závadného stavu spočívajícího v obtěžování hlukem z asfaltového hřiště umístěného na pozemcích parc.č. XXX v k.ú. XXX. Hluk pochází ze sportovních aktivit, především míčových her, související hlasité hudby a hlasitých projevů při hře.
8. Z odpovědi města ze dne 27. 7. 2023 okresní soud zjistil, že město považovalo za vyloučené zdržení se rušení hlukem pocházejícím z provozování míčových her na oploceném asfaltovém hřišti, jeho užívání k míčovým hrám nepřesahuje místní poměry, a tedy ani míru hluku, kterou lze důvodně očekávat.
9. Ze záznamu o technickém měření ze dne 7. 12. 2018 zpracovaném XXX soud zjistil, že k objednavce žalovaného bylo dne 22. 11. 2018 provedeno technické měření hluku v mimopracovním prostředí z provozu sportovního hřiště v parku „XXX“ na p.p. č. XXX a XXX v k.ú. XXX. Měřicí aparatura byla umístěna na místě u chráněného venkovního prostoru. Měření proběhlo dne 22. 11. 2018 v 10 h. Měřicí místo se nacházelo u hranice oplocení obytného domu XXX, cca 2 m severozápadně od západního rohu oplocení p.p.č. XXX, k.ú. XXX. Posuzovaným zdrojem hluku byl hluk vyvolaný provozem sportovního hřiště v parku při sportech fotbal a basketbal, měřeno bylo vždy v době, kdy hluk nesouvisející s měřením byl snížen na minimum. Výsledná hladina akustického tlaku z provozu sportovního hřiště v parku XXX byla po korekci na zbytkový hluk naměřena pro fotbal 50,8 +/- 1,8 dB, pro basketbal 50,2 +/- 1,8 dB, přičemž hygienický limit akustického tlaku pro chráněné venkovní prostory ostatních staveb činí 50 dB, pro vysoce impulsní zvuk se přičte další korekce – 12 dB.
10. Ze znaleckého posudku Ing. Ondřeje Smrže č. XXX ze dne 27. 5. 2024 a jeho výsledku u jednání dne 26. 9. 2024 okresní soud zjistil, že znalec provedl celkem dvě měření, a to dne 4. 5. 2024 a dne 25. 5. 2024. Na základě měření hluku dne 4. 5. 2024 znalec konstatoval správnost provedeného technického měření dne 22. 11. 2018, které sloužilo pouze jako orientační stanovení hladiny hluku při provozu hřiště, při technickém měření nedošlo k porovnání výsledků s hygienickými limity, ani ke komentáři naměřených hodnot. Dne 4. 5. 2024 bylo měřeno na stejném místě jako při technickém měření dne 22. 11. 2018 a znalcem naměřená průměrná hodnota 47,6 dB byla nižší přibližně o 3 dB než při technickém měření. Tento rozdíl odpovídá náhodnému charakteru hluku, záleží zejména na umístění zdroje hluku na ploše hřiště, intenzitě nárazů míče, intenzitě hlasových projevů. Znalec ve svém posudku uvedl, že naměřené hodnoty hluku nemohly být porovnány s hygienickými limity, jelikož nedílnou součástí byly hlasové projevy lidí, které jsou ze zákona vyjmuty z ochrany veřejného zdraví. Pro zjištění míry hluku při provozu venkovního hřiště bylo provedeno měření dne 25. 5. 2024, měřicí bod byl umístěn přímo v chráněném venkovním prostoru na pozemku žalobce, s umístěním měřicího bodu v menší vzdálenosti od hřiště. Měření bylo provedeno ve spolupráci s firmou Greif-akustika s.r.o., která je autorizována Státním zdravotním ústavem k výkonu měření hluku a vibrací dle zákona. Naměřena byla hodnota 52,8 dB. Naměřená hladina hluku byla vyšší než dne 22. 11. 2018 o cca 2 dB i než 4. 5. 2024 o cca 5 dB, jelikož měřicí bod byl blíže zdroji hluku. Měření má tak větší vypovídající váhu než dvě předešlé. Naměřená ekvivalentní hladina hluku při provozu hřiště po dobu 2 hodin byla $L = 52,8$ dB, při relativně obsazeném hřišti (10-16 osob), hladina hluku byla ovlivněna hlasovými projevy osob. Základní hodnota hygienického limitu pro hluk z provozu stacionárních zdrojů hluku je pro chráněný venkovní prostor $L = 50$ dB. Pro porovnání naměřené hodnoty s hygienickým limitem je nutné odečíst korekci na hluk na pozadí 0,2 dB a nejistotu měření 1,7 dB, bez hlasových projevů Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

by se jednalo o hodnotu nižší, tedy výslednou hodnotou je 50,9 dB. Během měření byl zaznamenán impulsní hluk, a to nárazy basketbalového míče na plochu hřiště. Znalec hodnotil na základě splnění zákonných podmínek tento zvuk jako vysoce impulsní. Pro vysoce impulsní hluk se uplatňuje korekce – 12 dB k základnímu limitu pro stacionární zdroje, hygienický limit pro chráněný venkovní prostor tak činí 38 dB. Znalec uvedl, že dominantním rušivým hlukem, jež se ze hřiště šíří, je driblování míčem o povrch hřiště. Tento hluk lze dle vyhlášky č. 272/2011 Sb. kvalifikovat jako vysoce impulsní hluk. Zabránit vzniku takového hluku by bylo dle názoru znalce možné změnou povrchu hřiště. U hluku ze hřiště se jedná o náhodný hluk, nelze proto s přijatelnou mírou nejistoty stanovit míry hluku a není možné přímé porovnání s vyhláškou. Od celkového hluku není možné odfiltrovat hlasové projevy lidí a naměřená hodnota se vztahuje pouze k časovému úseku, kdy bylo měření prováděno. Součástí posudku bylo i zachycení provozní doby hřiště, pondělí až čtvrtek 10 – 20 hodin, pátek až neděle 10 – 21 hodin.

11. Z místního šetření dne 16. 10. 2024 (14:30 až 15:04 h.) a pořízených fotografií okresní soud zjistil, že žalobce vyplnil průhledy ve zdi směřující ke hřišti Ytongem, aby zamezil hluku ze hřiště, avšak jeho řešení nepřineslo výsledky. Během místního šetření bylo na hřišti přítomno asi osm osob, využívajících hřiště k intenzivní hře basketbalu. Z fotografií je patrný betonový povrch hřiště včetně rozmístění branek a košů na basketbal. Hřiště je oplocené, na vstupní brance je umístěna tabule s názvem návštěvní řád.
12. Z lékařských zpráv XXX (z období XXX) soud zjistil, že žalobci byla diagnostikována XXX. XXX žalobce byla diagnostikována XXX, vzhledem k její externí zátěži v podobě hluku bez očekávání plné remise. I přes XXX, její stav kolísá. Oběma byla XXX.
13. Z rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, stavebního úřadu č.j. XXX ze dne XXX 2012 okresní soud zjistil, že Magistrát města Pardubice, stavební úřad vydal rozhodnutí o změně využití území pro účel XXX na pozemcích parc. č. XXX, vše v katastrálním území XXX. Účelem revitalizace byly úpravy XXX s cílem přeměny území na funkční městský park umožňující každodenní rekreaci obyvatel města. Dále stavební úřad rozhodl o umístění stavby, Stavby vybavenosti XXX, Stavby XXX na pozemcích parc. č. XXX, vše v katastrálním území XXX.
14. Z rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, stavebního úřadu č.j. XXX ze dne XXX 2013 o stavebním povolení okresní soud zjistil, že Magistrát města Pardubic vydal dle § 115 stavebního zákona, stavební povolení na stavbu XXX na pozemcích mimo jiné parc. č. XXX. Pod bodem SO 5 Sportovní a rekreační plochy a vybavenost a bodem SO 5.1 Hřiště víceúčelové – stavební úpravy stávajícího asfaltobetonového hřiště na pozemcích parc. č. XXX a XXX v k.ú. XXX, bude o rozměrech 40 m x 30-32 m, s oplocením, v ploše bude značením vymezeno 2x hřiště na basketbal, volejbal, fotbal, florbal nebo tenis, povrch – barevný asfalt. Hřiště bude osvětleno.
15. Z kolaudačního souhlasu s užíváním stavby ze dne XXX 2014 č.j. XXX okresní soud zjistil, že Statutární město Pardubice vydalo kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby XXX na pozemcích mimo jiné p. č. st. XXX provedené podle stavebního povolení ze dne XXX 2013 č.j. XXX Účelem revitalizace byla oprava stávajících cest a sportovišť, vybudování nového zázemí parku a nového dětského hřiště. Stavba obsahuje pod bodem SO.5. sportovní a rekreační plochy a vybavenost víceúčelové hřiště a dětské hřiště.
16. Okresní soud na základě provedeného dokazování učinil tento skutkový závěr. V sousedství pozemků žalobce č. XXX a pozemkových parcel č. XXX vše v k.ú. XXX, zapsáno na LV č. XXX pro katastrální území XXX, se na pozemcích parc. č. XXX v k.ú. XXX nachází víceúčelové hřiště, jež vlastní žalovaný. Na víceúčelovém hřišti je provozována zejména hra fotbalu a basketbalu. Během provozování těchto sportovních aktivit vzniká hluk, jež proniká na pozemky žalobce. Nemovitost žalobce je užívána k bydlení, nachází se v klidném místě přírodního parku, místo je obklopeno zelení. Pro žalobce a jeho XXX jde o hluk obtěžující, oba jsou v důsledku hluku v XXX. Provozní doba víceúčelového hřiště je ve všední dny od 10 do 20 h a o víkendu od 10 do 21 h. Hřiště je využíváno zejména během letních měsíců po celou provozní dobu, vyskytly se i případy Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

užívání a hlučení ze hřiště mimo jeho provozní dobu. Hluk je slyšet na venkovních pozemcích žalobce přilehlých k jeho obytnému domu, v jeho zahradě. Hluk proniká i přes zavřená okna do nemovitosti žalovaného. Víceúčelové hřiště prošlo v rámci projektu revitalizace XXX zásadní rekonstrukcí, změnil se rozměr hřiště, povrch, uzpůsobeno bylo pro sporty basketbal, volejbal, fotbal, florbal nebo tenis, hřiště bylo osvětleno a oploceno.

17. Tento skutkový závěr byl podkladem pro následující právní závěr okresního soudu. Podle judikatury při posuzování žaloby na ochranu proti rušení hlukem je třeba vzít v úvahu místní poměry, intenzitu hluku a to, zda jde o rušení jednorázové, opakované nebo úmyslné (R 37/1985 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Teprve v případě, že by se intenzita obtěžování hlukem v dané lokalitě zjevně vymykala stavu v jiných obdobných lokalitách, bylo by třeba při posuzování žaloby přihlídnout i k obvyklým poměrům v takových lokalitách. V usnesení ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4280/2016 Nejvyšší soud vyložil, že nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb. neumožňuje učinit kategorický závěr o tom, že překročení limitu stanoveného veřejným právem nutně zakládá relevantní imisi podle soukromého práva. Především stanovení toho, zda jde v konkrétní věci o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, proti které je třeba poskytnout ochranu, je do značné míry věcí soudcovského uvážení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 22 Cdo 223/2005).“ Soud se při hodnocení, zda dochází k omezování vlastníka sousedního pozemku imisemi ze strany souseda musí zaměřit na zjištění intenzity hluku odpovídající místním poměrům, jejím porovnáním s tvrzenou imisí a na skutečnost, zda imise podstatně omezuje obvyklé užívání sousedního pozemku. V daném případě se soud zabýval otázkou zjištění místních poměrů, vzal v úvahu místní poměry přírodního parku, kde je obecný předpoklad méně hlučného a klidného prostředí. V přírodních parcích obdobných posuzovanému lze očekávat přírodní zvuky, ku příkladu zpěv ptactva, hlasy lidí, zvuky proudící vody. Parky lidé běžně vyhledávají za účelem odpočinku a relaxace. Dále zkoumal vzdálenost sportovního hřiště a pozemku žalobce, které spolu bezprostředně sousedí. Hřiště zasadil do kontextu přírodního parku určeného k rekreaci osob. Soud se rovněž věnoval otázce stanovení míry hluku ze sportovního hřiště vycházející, kterou považuje za otázku odbornou. Proto se při stanovení hladiny hluku opřel o závěry technického měření a znaleckého posudku z oboru akustika. Jak vyplynulo z technického měření z roku 2018 naměřená výsledná hladina akustického tlaku pro fotbal byla 50,8 +/- 1,8 dB, pro basketbal 50,2 +/- 1,8 dB. Dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. byl hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku 50 dB s korekcí 0 pro chráněné venkovní prostory ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor, pro vysoce impulsní hluk se přičetla další korekce – 12 dB. Ze znaleckého posudku byly zjištěny hygienické limity pro hluk z provozu stacionárních zdrojů pro chráněný venkovní prostor staveb a chráněný venkovní prostor v denní dobu 50 dB, pro vysoce impulsní hluk se přičetla další korekce -12 dB, znalcem naměřená průměrná hodnota, zjištěná při druhém měření provedeném na pozemku žalobce, po odečtení korekcí činila 50,9 dB, byla však ovlivněna hlasovými projevy osob na hřišti, přesnou hodnotu stanovit dle znalce nelze. Znalec popsal ve vztahu k hluku vycházejícímu ze hřiště i zaznamenaný vysoce impulsní hluk, který je více obtěžující než běžný hluk stacionárních zdrojů. Z posudku tak v případě vysoce impulsního hluku vyplynulo překročení hygienických norem o 12,9 dB. Naměřené hodnoty je nutné vázat k okamžiku provedení měření. Technické měření z roku 2018 a následné dvojí měření v rámci znaleckého posudku v roce 2024 dospělo k hodnotám lišícím se o 3 dB, nelze tak uzavřít, že by se hodnoty hluku při výkonu sportovních aktivit výrazněji měnily. Lze tak shrnout, že hluk ze hřiště překračuje hygienické limity, nejvýrazněji byla hladina povoleného hluku překročena u vysoce impulsního hluku, vznikajícího při driblování basketbalovým míčem o povrch hřiště. Tento jev označili jako nejvíce obtěžující i vyslechnutí svědci. Při zjišťování četnosti aktivit produkujících imise hluku soud vyšel z provozní doby hřiště a z výsledků svědků XXX a XXX, kteří shodně uvedli, že obtěžování hlukem je možné zaznamenat v kteroukoli denní dobu. V souladu s výpověďmi svědků XXX a XXX, soud uzavřel, že k obtěžování hlukem dochází téměř po celou provozní dobu hřiště, obzvláště během letních měsíců je obtěžování intenzivnější. Soud poměřoval rovněž význam aktivity na hřišti provozované pro veřejnost a shledal, že sportovní aktivita je sice

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

společensky prospěšná, avšak měla by být provozována na místě vhodném, kde nebude způsobovat újmu jiným osobám. Soud nepřehlédl ani skutečnost, že hřiště zde v určité podobě existovalo již před provedením revitalizace XXX, avšak stavebním povolením bylo prokázáno, že v průběhu revitalizace parku došlo k tak zásadním změnám v povrchu, oplocení, osvětlení i technického vybavení hřiště, že nelze uzavřít, že žalobce již při budování svého domu byl s vlivy hřiště srozuměn a že je povinen je snášet, jelikož intenzita rušení se výrazně změnila v souvislosti s revitalizací hřiště, jak plyne z výpovědi svědka XXX, který uvedl, že je obtěžován intenzivním šleným hlukem od roku 2013.

18. Po zhodnocení všech najevo vyšlých skutečností okresní soud uzavřel, že míra hluku vycházející z víceúčelového hřiště je nepřiměřená místním poměrům s přihlédnutím k provozní době hřiště a míře impulsního hluku výrazně překračujícího hygienické limity. Svědeckou výpověď XXX měl soud za prokázané, že rušení hlukem znemožňuje obvyklé užívání pozemků žalobce, když bylo popsáno, že kvůli hluku ze hřiště musí odjíždět na víkend mimo domov, nemůže přijímat návštěvy a pobyt na zahradě u domu je pro ni rovněž nepřijatelný. Obdobné potvrdil i svědek XXX, který rovněž nemůže bez omezení užívat svou nemovitost, ani pobývat v zahradce. Lékařskými zprávami měl soud za prokázané, že žalobce i jeho XXX v důsledku provozu sportovního hřiště trpí XXX, u obou se jedná o stupňující se obtíže. Zájem na zachování zdraví žalobce a jeho XXX považoval okresní soud za významnější než provoz vybraných sportovních aktivit generujících imise hluku. Ve věci není rovněž bez významu, že žalobce se snažil obtěžování hlukem zmírnit, provedl na oplocení svých nemovitostí k tomu příslušné stavební úpravy. Také nabízel žalovanému možnost jednání ohledně přesunu dotčeného hřiště, na kterém by se byl ochoten finančně podílet. Žalovaný ve věci neučinil opatření žádná, se žalobcem nejednal, nesnažil se instalovat v návaznosti na stížnosti žalobce žádné hlukové zábrany. Soud tak dospěl k závěru, že v projednávané věci došlo k naplnění obou předpokladů § 1013 o.z., tedy že se v případě hluku vycházejícího z víceúčelového hřiště žalovaného jedná o hluk nepřiměřený místním poměrům, který současně znemožňuje obvyklé užívání pozemků žalobce.
19. O nákladech řízení okresní soud rozhodl dle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (o.s.ř.). Za tarifní hodnotu použil částku 10 000 Kč dle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož předmětem řízení je ochrana práva vlastnického, jež je právem majetkovým, nikoli osobnostním. Účelně vynaložené náklady jsou u zcela úspěšného žalobce představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč, odměnou advokáta dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „Vyhláška“) v rozsahu 17,5 úkonů po 1 500 Kč, k tomu se připočítává paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 za úkony právní služby, tedy 18 x 300 Kč, celkem 5 400 Kč. Náklady dále zahrnují cestovné ve výši 3 934 Kč (7 x trasa Chlumec nad Cidlinou-Pardubice a zpět, délka 68 km, spotřeba automobilu 7 l/100 km, cena nafty dle Vyhlášky č. 398/2023 Sb.). K cestovnímu náleží i náhrada za čas strávený na cestě podle § 14 odst. 3 Vyhlášky v rozsahu 14 půlhodin po 100 Kč. Dle § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř. náleží k těmto částkám i DPH. K nákladům řízení náleží i záloha na znalecký posudek ve výši 20 000 Kč.
20. Podle § 148 o.s.ř. okresní soud uložil v řízení neúspěšnému žalovanému nahradit státu náklady vynaložené na zpracování znaleckého posudku, které nebyly pokryty složenou zálohou ve výši 24 278 Kč.
21. Proti rozsudku okresního soudu podal včas odvolání žalovaný, a to do celého rozsahu, tedy do výroků I., II. a III. tohoto rozsudku. Namítal, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, když na základě provedených svědeckých výsledků dospěl k závěru, že hluk proniká i přes zavřená okna do nemovitosti žalovaného, aniž by k tomu bylo provedeno potřebné měření hluku. Znalec Ing. Ondřej Smrž provedl dle svého znaleckého posudku č. XXX, ze dne 27.05.2024, celkem dvě měření, přičemž obě tyto měření provedl, jak je patrné ze samotného znaleckého posudku, na hranici pozemků ve vlastnictví žalobce. Z toho plyne, že veškeré naměřené hodnoty platí pouze pro část venkovního prostoru před rodinným domem žalobce orientovaného směrem k víceúčelovému hřišti v parku XXX. Vzhledem k rozloze pozemku žalobce není zřejmé, Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

že naměřené hodnoty jsou stejné i v části za domem směrem od parku, kde hodnoty mohou být nižší. Jelikož znalec ale provedl měření pouze na hranici pozemku směrem k hřišti, nelze vyloučit, že hodnoty hluku se mohou v návaznosti na větší vzdálenost od hřiště měnit, což ale znalec ve svém posudku nijak nezkoumal, protože toto měření neprovedl.

22. Okresní soud vzal za své tvrzení žalobce a svědkyně XXX, že zvýšená hladina hluku je patrná i při užívání vnitřních prostor nemovitosti. Tato skutečnost nebyla předmětem měření hladiny hluku ze strany soudního znalce, proto nelze s jistotou říct, zda se jejich výpovědi zakládají na skutečnosti nebo ne. Koneckonců ani samotný soud si to nemohl ověřit při místním šetření konaném dne 16.10.2024, jelikož žalobce přítomné účastníky místního šetření dovnitř svého rodinného domu nepustil a vlastně ani sám soud toto nevyžadoval. Nelze proto jednoznačně uzavřít, že hluk z provozu víceúčelového hřiště proniká v plné míře i do rodinného domu žalobce, když tuto skutečnost si neověřil jak soudní znalec při měření hladiny hluku, tak ani soudce při provádění místního šetření. Žalovaný dále namítal, že okresní soud neprovedl důkaz stanoviskem hlavní hygieničky Ministerstva zdravotnictví ze dne 06.04.2020, který byl navržen ze strany žalovaného. Při jednání konaném dne 26.09.2024 navrhl během výslechu znalce Ing. Ondřeje Smrže žalovaný důkaz stanoviskem hlavní hygieničky Ministerstva zdravotnictví ze dne 06.04.2020. Z obsahu tohoto stanoviska vyplývaly závěry, které měly vliv na posuzování hlukových limitů týkající se venkovních sportovišť dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Některé závěry uvedené v tomto stanovisku zohlednil ve svém znaleckém posudku i sám znalec. Pro účely řízení před soudem prvního stupně byla vypovídající především ta část z tohoto stanoviska, ze které vyplývá, že: „(...) u uvedených zdrojů (hřišť) převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, nelze pro jejich regulaci použít limity hluku uvedené v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, a tyto zdroje lze regulovat prakticky pouze dispozičními nebo organizačně-provozními opatřeními“. Ve shodě se závěry výše uvedeného stanoviska, které zmínil i znalec ve svém znaleckém posudku, žalovaný dále uvádí, že hluk pocházející z provozu sportovního hřiště je hlukem náhodným, nepředvídatelným a v případě, kdy probíhá měření tohoto hluku, tak naměřené hodnoty platí pouze po dobu tohoto měření. Sám znalec dále uvedl, že hluk vznikající z provozu sportovního hřiště je charakteristický sledem jednotlivých hluků, které se mění okamžitě, náhodně a nepředvídatelně, které ovlivňuje několik faktorů. Mezi tyto faktory znalec zařadil počet osob nacházející se na hřišti, věk a úmysl hráčů, jejich fyzické a herní schopnosti. V důsledku těchto nepředvídatelných faktorů nelze tyto zdroje hluku z principiálních důvodů výpočtově predikovat, ani na základě naměřených hodnot regulovat ve vztahu k pevnému hygienickému limitu, protože u náhodných hluků nelze objektivně s přijatelnou nejistotou stanovit akustickou emisi charakterizující dlouhodobou hlukovou zátěž. Veškeré hodnoty hluku, které znalec naměřil, jak uvedl ve svém posudku sám znalec, platí pouze pro dobu měření a nelze je zobecnit, ani objektivně přezkoumat. Při výslechu znalce během jednání konaného u soudu prvního stupně dne 26.09.2024 dále vyplynulo, že do výsledných hodnot hluku se promítaly i hlasové projevy fyzických osob, které se vyskytovaly na sportovním hřišti. Sám znalec k tomu dodal, že není možné tyto projevy odfiltrovat od celkové hodnoty hluku. Z toho důvodu měl soud prvního stupně brát naměřené hodnoty s rezervou, jelikož není zřejmé, v jaké míře se do nich promítly hlasové projevy lidí nacházející se na sportovním hřišti, případně i hlasové projevy lidí, které se náhodně pohybovaly v okolí hřiště. Je tedy nepochybné, že naměřené hodnoty se mohou měnit nejen ze dne na den, ale prakticky i z hodiny na hodinu, jelikož na míru hluku má vliv několik faktorů, které jsou nepředvídatelné. Znalcem naměřené hodnoty musíme skutečně chápat tak, že tyto hodnoty platí skutečně pouze po dobu jejího měření a nelze z nich vytvářet obecné závěry o míře hluku pocházejícího z provozu sportovního hřiště XXX, jelikož ten může být značně proměnlivý. S ohledem na výše uvedené, nelze pro určení míry hluku pocházející z provozu sportovního hřiště použít limity pro měření hluku uvedené v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.

23. Žalovaný dále nesouhlasil s tím, jakým způsobem okresní soud vyhodnotil „místní poměry“ v XXX uvedené v bodě 17 napadeného rozsudku, který je jedním z předpokladů pro posouzení imisí podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Soud uvedl, že u přírodního parku je obecným předpokladem méně hlučné a klidné prostředí, kde lze očekávat zpět ptáků, hlasové projevy lidí a zvuk proudící vody. Žalovaný k tomu uvádí, že soud vůbec nevzal na zřetel individuální poměry jednotlivých přírodních parků, jejichž charakter se může i v čase měnit. Není nijak neobvyklé, že se v části obce, kde bydlí občané, vyskytují hřiště, na kterých se běžně provozují sportovní aktivity. Pro ilustraci slouží např. XXX nebo obec Chrudim, kde se běžně v místech bytové výstavby nachází několik sportovních hřišť, které využívají především děti a mladiství k uspokojování svých sportovních potřeb. Není známo, že by občané města XXX nějak aktivně proti tomu brojili, naopak jsou si vědomi, že je v zájmu občanů dané obce, aby v období svého odpočinku mohli užívat volně přístupná hřiště a aktivně na nich sportovat. Pokud je takové hřiště již plně v provozu po určitou dobu, stane se postupem času součástí místních poměrů a každý další občan, který by se chtěl do míst, kde se již takové hřiště nachází, přestěhovat, to musí plně reflektovat. Proto nelze tento obecný předpoklad, který ve svém odůvodnění uvádí soud prvního stupně, vztáhnout na tento konkrétní případ, kde je zřejmé, že místní poměry jsou odlišné, což dosvědčuje i ta skutečnost, že se zde historicky (zhruba od 70. let minulého století) nacházelo vícero sportovních hřišť, což připustili i samotní svědci. Předmětná sportovní hřiště musela již v té době produkovat jistou míru hluku a je tedy nepochybné, že součástí místních poměrů se již v té době stal hluk vznikající z provozu tehdejšího sportovních hřišť. Současné víceúčelové hřiště vzniklo v důsledku projektu „XXX“, ke kterému bylo vydáno územní rozhodnutí Magistrátem města Pardubic, stavební úřad, dne XXXX 2012 pod č.j. XXX. Již v rámci tohoto řízení vznesl žalobce námitky proti vydání územního rozhodnutí, který se pouze omezil na tvrzení, že „většina stávajících staveb v parku je vybudována bez řádného stavebního povolení (...)“, aniž by namítal něco konkrétního směrem k víceúčelovému hřišti. Následně nevyužil možnost podání odvolání proti vydanému územnímu rozhodnutí. Dne XXX 2013 vydal Magistrát města Pardubic, stavební úřad, pod č.j. XXX stavební povolení v jehož důsledku došlo ke stavebním úpravám stávajícího asfaltobetonového hřiště, hřiště bude oploceno a osvětleno, povrchem bude barevný asfalt. V rámci řízení o vydání stavebního povolení byl žalobce jakožto dotčená osoba účastníkem řízení, který měl možnost podat námitky, ale tohoto práva nijak nevyužil. Z obsahu stavebního povolení jsou zřejmé konkrétní parametry víceúčelového hřiště, k jakým změnám dojde na stávajícím sportovním hřišti a k jakým sportům se bude hřiště užívat. Tedy žalobce již během probíhajícího stavebního řízení měl k dispozici dostatečné informace o tom, jak bude hřiště užíváno a nijak se proti tomu tehdy nebránil. Obecně lze konstatovat, že přístup žalobce v rámci územního a stavebního řízení byl vcelku pasivní, když nedokázal využít všechny obranné prostředky, které mu zákon dává k dispozici. Je proto trochu s podivem, že proti víceúčelovému hřišti brojí až nyní, když již tehdy měl z pozice účastníka obou těchto řízení prostředky, jak se bránit, ale jak je patrné, nevyužil toho, resp. ne v té míře, kterou mu dovoľoval tehdy platný a účinný právní řád. V tomto ohledu žalovaný nesouhlasí s tvrzením soudu prvního stupně, že žalobce nemusel být při výstavbě rodinného domu s vlivy hřiště srozuměn a byl povinen je snášet, jelikož intenzita rušení se změnila v důsledku projektu XXX. Naopak z postoje žalobce během územního a stavebního řízení vyplývá, že byl minimálně srozuměn s tím, že v blízkosti jeho rodinného domu budou na víceúčelovém hřišti provozovány sporty, které jsou předestřeny ve vydaném stavebním povolení (je zde zmíněn i basketbal a fotbal) a ničeho proti tomu nenamítal ani nepodal proti stavebnímu povolení odvolání.
24. K samotné otázce místních poměrů žalovaný dále uvedl, že místní poměry se v důsledky rekonstrukce původního sportovního hřiště změnily. Jelikož byl žalobce účastníkem územního a stavebního řízení, byl srozuměn s parametry vznikajícího víceúčelového hřiště a tím, že se dále nijak nebránil proti územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, tyto nové poměry akceptoval. Vzhledem k výše uvedenému soud prvního stupně při hodnocení místních poměrů postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, když nedostatečně přihlédl k specifickému charakteru parku XXX, kde zjevně vlivem změny původního sportovního hřiště na současné víceúčelové Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

hřiště, došlo ke změně těchto poměrů a nenaplnil tak požadavek „(...) aby soud při zvažování, zda jde o relevantní imisi, přihlédl k poměrům v místě a také vzal do úvahy charakter místa“ (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 22 Cdo 942/2020). Pro úplnost žalovaný uvádí, že v návaznosti na vydané stavební povolení byl dne XXX.2014, pod č.j. XXX, vydán Magistrátem města Pardubic, stavební úřad, kolaudační souhlas. Ani v této fázi nebyla patrná aktivita ze strany žalobce. K samotnému projektu XXX žalovaný dále uvedl, že charakter tohoto parku není čistě přírodní, jak uvedl soud prvního stupně, ale nese i prvky sportovního parku s důrazem na aktivní způsob odpočinku obyvatel města XXX. Cílem projektu mj. bylo, že východní část parku, kde se nachází i pozemky žalobce, bude zónou sportovně-rekreační, kde stávající sportoviště, které se zde historicky nacházely, budou postupně rekonstruovány. Z obsahu územního rozhodnutí a stavebního povolení, které žalovaný v rámci XXX získal, je patrné, že park nebude sloužit čistě k relaxaci, ale i ke sportovním aktivitám, včetně využití pro malé děti. Víceúčelové hřiště využívají obyvatelé města XXX k provozování rozličných sportů (nejen basketbal a fotbal, který zmiňoval žalobce). Výše uvedený projekt v parku XXX byl realizován v souladu s veřejným zájmem, který slouží k relaxaci a aktivnímu odpočinku obyvatel města XXX. Žalovaný jakožto hlavní autor a investor tohoto projektu má jako každý jiný právo na ochranu této své investice, která byla plně realizována v souladu s veřejným zájmem a v zájmu obyvatel města XXX. Případné omezení víceúčelového hřiště, které by v důsledku požadavku žalobce nastalo, by bylo v rozporu s tímto veřejným zájmem, přičemž by k němu došlo v důsledku předchozího jednání žalobce, které v prvopočátcích uvedení víceúčelového hřiště do provozu nebylo v souladu se zákonem.

25. Žalovaný dále uvedl, že stavba rodinného domu žalobce započala v roce 2008, přičemž jak vyplynulo z účastnického výsledku žalobce a z výsledku svědkyně XXX, bydlí v této nemovitosti zhruba od roku 2010/2011. Nelze opomenout, že v době od roku 2010/2011, kdy žalobce rodinný dům začal užívat, do roku 2014 neměl rodinný dům žalobce potřebné stavební povolení, z čehož plyne, že jeho užívání nemovitosti nepožívalo právní ochrany. Stavební povolení žalobce získal až po roce 2014, kdy došlo ke změně územního plánu XXX účinného od XXX 2014, jehož změně bylo hlasováno v červnu 2012 zastupitelstvem města XXX. Žalobce tak po dobu, než jeho rodinný dům získal stavební povolení, nemohl požívat právní ochrany, neboť jednal v rozporu s platným právem.
26. Během řízení u soudu prvního stupně žalovaný podotkl, že výpověď žalobce nese prvky pouhých domněnek, které neměl nijak podložené. Stejný postup žalobce uplatnil i při odůvodnění jeho žalobního návrhu ze dne 21.09.2023, ve kterém uvedl celý příběh vedoucí až k samotné změně územního plánu. Žalovaný by rád některé věci uvedl na pravou míru, neboť výpověď žalobce by vedla k značně zkreslenému obrazu, který bohužel bez nějakého kritického rozboru převzal ve svém odůvodnění soud prvního stupně. Předně žalovaný odmítá, že by existovala nějaká dohoda mezi ním a žalobcem ohledně pořízení změn Územního plánu, ve kterém bude zahrnut požadavek žalobce, aby jeho pozemky byly zahrnuty do funkční plochy bydlení. Toto své tvrzení žalobce ničím nepodložil a nelze z něj proto činit žádné závěry. Skutečnost, že zastupitelstvo města Pardubic v roce 2012 předmětnou změnu Územního plánu ve prospěch žalobce nakonec schválilo, bylo dílem tehdejšího politického nastavení a samotné rozhodnutí orgánu obce nezavdalo příčinu k nějaké následně dohodě, která údajně mezi žalobcem a žalovaným měla proběhnout. Skutečnost, že žalobce byl v rámci územního a stavebního řízení ohledně XXX pasivní a nijak aktivně proti tomu nebrojil, bylo čistě jeho rozhodnutí, ze kterého lze pouze vyvodit, že akceptoval novou podobu parku XXX, jejíž součástí bylo i víceúčelové hřiště. Podle § 6 odst. 2 občanského zákoníku platí, že: „Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu“. Uvedený princip je blíže popsán v odborné literatuře (viz. Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024), kde je uvedeno, že: „V souladu se zásadou nemo auditur se účastník nemůže dovolávat skutečností, které by jinak svědčily v jeho prospěch, pokud

jsou tyto skutečnosti důsledkem jeho protiprávního jednání, případně takového jednání, které je nepoctivé či v rozporu s dobrými mravy“. Z komentářové literatury je patrné, že je zcela v rozporu s touto zásadou, aby žalobce požíval právní ochrany i v době, kdy si protiprávně postavil rodinný dům, ke kterému neměl řádné stavební povolení, a z toho důvodu tak těžil do doby získání tohoto stavebního povolení z tohoto svého protiprávního stavu, za který se dovolával ochrany před hlukovými imisemi, které jsou předmětem jeho žaloby. Stavební povolení ke stavbě víceúčelového hřiště získal žalovaný v roce 2013. Sám žalobce a svědkové potvrdili, že víceúčelového hřiště bylo využíváno širokou veřejností od roku 2013. Je nepochybné, že po dobu minimálně jednoho roku byl žalobce srozuměn s tím, že součástí místních poměrů bude i hluk vznikající z provozu víceúčelového hřiště, na které byly provozovány sporty jako basketbal nebo fotbal, které žalobce ve svém žalobním návrhu uvedl jako hlavní sporty, ze kterých vzniká největší hluk. S ohledem na výše uvedený skutkový stav lze konstatovat, že jednání žalobce po celou dobu od počátku stavebních prací rodinného domu na jeho pozemcích až do získání stavebního povolení, nese znaky jednání, které je rozporné s dobrými mravy. Samotný výkon jeho domnělého práva směřující k dokončení jeho rodinného domu lze v kontextu celkového jednání žalobce vnímat jako jednání, které je: a) v rozporu se tehdy platným a účinným stavebním zákonem, jelikož žalobce neměl k dispozici platné stavební povolení, a b) v rozporu s dobrými mravy.

27. Judikatura Nejvyššího soudu k otázce principu, že nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního činu v návaznosti na jednání, které je v rozporu s dobrými mravy, zaujímá následující stanovisko: „V souladu se zásadou „nemo turpitudinem suam allegans auditur“ se účastník nemůže dovolávat skutečností, které by jinak svědčily v jeho prospěch, pokud jsou tyto skutečnosti důsledkem jeho protiprávního jednání, případně takového jednání, které je v rozporu s dobrými mravy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2011, sp. zn. 22 Cdo 2598/2010, srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 1995, sp. zn. II. ÚS 42/94, a řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu či Nejvyššího soudu). Proto účastník, který jednal v rozporu s dobrými mravy, ani ten, kdo měl z takového jednání objektivně prospěch, se nemůže dovolat dobré víry osoby, která byla tímto jednáním poškozena a která z něj nechce být vázána.“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 22 Cdo 3891/2013). Z citovaného usnesení plyne, že z celkového chování žalobce, které bylo po celou dobu stavby rodinného domu až do získání stavebního povolení zjevně v rozporu s dobrými mravy, nemůže žalobce pro sebe vyvozovat skutečnosti, které by konečném důsledku svědčily v jeho prospěch. Není možné, aby víceúčelové hřiště, ke kterému měl žalovaný všechna potřebná rozhodnutí, požívalo nižší stupeň ochrany než stavba rodinného domu žalobce, kterou postavil tzv. „načerno“ a stavební povolení získal až v okamžiku, kdy víceúčelové hřiště již více jak rok fungovalo. Tedy postup žalovaného byl plně v souladu se zákonem a nelze v právním státě chránit jednání žalobce, které odporovalo zákonu, aby z něj následně mohl těžit v neprospěch žalovaného. Jak je výše uvedeno, stavební povolení získal žalobce až po roce 2014, tedy v době, kdy víceúčelové hřiště již více jak jeden rok fungovalo, a měl tudíž dostatečné povědomí o změně hladiny hluku, která se stala součástí místních poměrů a každý, kdo by chtěl si postavit nemovitost v blízkosti tohoto hřiště, by již tuto skutečnost musel reflektovat, stejně jako žalobce.
28. Lze shrnout, že soud prvního stupně nesprávně posoudil „místní poměry“ v parku XXX, když na základě provedených výsledků svědků a žalobce a dále na základě listinných důkazů vyžádaných od stavebního úřadu dospěl k závěru, že žalobce neměl povinnost snášet nadměrnou míru hluku vznikající z provozu víceúčelového hřiště. Naopak bylo prokázáno, že žalobce minimálně po dobu jednoho roku, než mu bylo dodatečně vydáno stavební povolení, měl vědomost o místních poměrech, které se v důsledku revitalizace XXX změnily a měl tedy při využití svého rodinného domu k bydlení předpokládat, že součástí místních poměrů bude i hluk z provozu víceúčelového hřiště. Dále je třeba připomenout, že již v průběhu územního a stavebního řízení měl žalobce k dispozici veškeré relevantní listiny, ze kterých bylo patrné, jakým způsobem dojde ke změně stávajícího sportovního hřiště na nové víceúčelové hřiště, jaké budou jeho parametry a pro jaké sporty bude k dispozici. Pokud žalobce tohoto práva na nahlédnutí do těchto listin nevyužil, měl k

dispozici minimálně vydané územní a stavební rozhodnutí, proti kterému byl oprávněn podat odvolání, leč tohoto práva nevyužil.

29. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žaloba se zamítá, nebo, aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil věc zpátky soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
30. Žalobce se ve vyjádření k odvolání ztotožnil se závěry prvoinstančního soudu, který je učinil na základě veškerých dostupných podkladů a vyvodil z nich správné právní závěry o tom, že míra hluku šířící se z víceúčelového hřiště ve vlastnictví žalovaného je nepřiměřená místním poměrům s přihlédnutím k provozní době hřiště a míře impulzního hluku výrazně překračující hygienické limity. Nesouhlasil s námitkami uváděnými v odvolání žalovaného. Prvoinstanční soud správně z provedených důkazů – především pak ze samotné výpovědi žalobce a svědkyně XXX, jeho XXX, že hluk z hřiště proniká i okny jejich domu. Při místním šetření soud byl nejen na venkovních pozemcích žalobce, kde si objektivně mohl svými smysly ověřit hluk šířící se z hřiště, ale byl i v jedné z přízemních místností, jejíž okna směřují k hřišti. Zde si soud mohl ověřit hladinu hluku šířící se z hřiště i v části domu žalobce, který jen potvrzuje výpověď žalobce a jeho XXX. Pokud žalovaný namítá, že nebyl hluk měřen v zadní části zahrady, či přímo v domě žalobce, ale pouze na hranici jeho pozemků sousedící s pozemky žalovaného, pak k tomuto žalobce uvádí, že naměřený hluk proniká v plné míře na jeho veškeré venkovní pozemky a z větší části i do domu, kde je logicky částečně tlumen výplní oken. V případě, že by okna byly otevřena, pak by k tlumení nedocházelo. Žalovaný své odvolání mimo jiné staví na tom, že soud nesprávně interpretoval závěry znaleckého posudku Ing. Ondřeje Smrže ze dne 27.5.2024 a závěry technického měření XXX ze dne 7.12.2018, kdy obě tyto osoby v rámci měření došly k prakticky shodným závěrům a to, že v okamžiku, kdy je hřiště užíváno hráči k hraní basketbalu je naměřený hluk šířící se z hřiště 50,2 +/- 1,8 dB a při hraní florbalu 50,8 +/- 1,8 dB. (rok 2018) a 50,9 bB (rok 2024). Základní hodnota hygienického limitu pro hluk z provozu stacionárních zdrojů pro chráněný venkovní prostor je 50 dB. Žalobce k tomuto konstatuje, že naměřený hluk přesáhl stanovené hygienické limity. S ohledem na charakter hluku, kdy znalec jednoznačně určil, že se jedná o hluk vysoce impulzní (tento vzniká srážkou dvou těles na sebe, v tomto případě náraz míče o zem, náraz míče o koš, branku či kovový sloup oplocení), kdy bylo prvoinstančnímu soudu zřejmé, že k těmto nárazům dochází při běžné hře basketbalu, hluk vzniká prakticky neustále. Pro vysoce impulzní hluk zákon ukládá snížení (korekci) hygienického limitu o 12 dB, tj. hygienický limit pro hluk z provozu vysoce impulzních zdrojů pro chráněný venkovní prostor je 38 dB. Naměřený hluk přesahuje zákonný limit o více jak 12,9 dB, kdy s ohledem na letní měsíce bude venkovní hřiště využíváno téměř nepřetržitě min. od 10:00 hod do 20:00 hod, resp. o víkendu do 21:00 tj. minimálně každodenně po dobu 10 - 11 hodin denně. Jak žalobce uváděl před prvoinstančním soudem, tak i nyní v rámci vyjádření k odvolání žalovaného, že tento časový údaj je možno brát jen jako údaj minimální s ohledem na téměř nulové zabezpečení venkovního hřiště je toto prakticky využíváno od brzkých ranních hodin do pozdních, až nočních hodin. Pokud žalovaný argumentuje tím, že závěry znaleckého posudku a technického měření lze stáhnout pouze na daný okamžik, pak k této námitce, že jak znalecký posudek, tak technické měření dospěly k téměř shodným naměřeným hladinám hluku, když bylo hřiště užíváno hráči a lze z tohoto učinit jednoznačný závěr, že při užívání hřiště hráči bude výše hluku shodná či obdobná. Tj. že bude docházet vždy k překračování nejen obecných hygienických limitů u „běžného“ hluku, ale především pak u tzv. impulzního hluku, pro který jsou limity stanoveny mnohem nižší.
31. Žalovaný část svých námitek směřoval i do údajné pasivity žalobce v rámci územního a stavebního řízení, kdy namítal, že nedokázal využít všechny obranné prostředky. K tomuto žalobce uvádí, že se snažil využít takových obranných prostředků, které se v daný okamžik jevíly účelné. I s ohledem na tu skutečnost, že většina námitek jiných účastníků řízení byla neúspěšná, nelze vyčítat žalobci, že nadále „nebojoval“. Navíc zde byla ona „gentlemanská“ dohoda, že pokud žalobce nebude ztěžovat probíhající řízení, nebude žalobce (resp. jeho orgány) činit kroky proti jeho stavbě.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

Žalobce dále poukázal na to, že samotné hřiště je v rozporu se samotným územním plánem, který jasně uváděl a uvádí, že na daných pozemcích, které jsou vedeny jako zeleň rekreační, je nepřipustné využití stavby a činnosti s negativním vlivem na životní prostředí – např. dopravní zátěž a hluk. Navíc je třeba si uvědomit, že celý park je v chráněném území lokálního biocentra a nadregionálního biokoridoru, ve kterém do doby výstavby víceúčelového hřiště žádný takový zdroj hluku neexistoval. Žalovaný dále namítá rozpor s dobrými mravy, když ke zkolaudování stavby domu žalobce došlo až následně po stavebním povolení k revitalizaci parku a hřiště. K této námitce žalobce uvádí, že je třeba si uvědomit, že šíření hluku je třeba vnímat širěji, tj. nejen pronikání impulzního hluku do samotné stavby rodinného domu v němž žalobce s XXX žijí, ale i k šíření na jeho ostatní pozemky, které nabyl již v roce 1996 a to uzavřením směnné smlouvy mezi ním a žalovaným. Na daných pozemcích byly postaveny stavby, které nevyžadovaly stavební povolení a které žalobce užíval. Nemovitosti jsou vedeny jako ostatní plocha, které jsou venkovním chráněným prostorem. Žalobce i nadále tvrdí, že požívá právní ochrany, kterou nezneužívá, jak naznačuje žalovaný ve svém odvolání.

32. Další z námitek žalovaného je, že se první instancí soud nesprávně vypořádal s výkladem „místních poměrů“. S tímto žalobce nesouhlasí a ztotožňuje se závěry první instancí soudu s tím, že v přírodním parku rozkládající se na velkém území prakticky obklopen dvěma stékajícími se řekami, dvěma dalšími potoky, v celém areálu jsou vzrostlé stromy, jezero a značný počet ptactva, by se navštěvující osoby měly pohybovat v klidném, méně hlučném prostředí, naslouchat zpěvu ptáků a nikoli být vystaveny impulzním hlukům převyšující hygienické limity. Revitalizací nejen samotného parku, který i nadále si udržuje svoji podstatu přírodního parku se značnou zelení a vodními plochami, ale především kompletní přestavbou původního – nikdy nepovoleného hřiště (původní tzv. asfaltové plochy z roku 1982 bylo postaveno bez stavebního povolení) došlo k rozšíření na více jak dvojnásobnou plochu, umístění nových prvků, dříve nebylo na místě možno hrát a nehrál se basketbal, došlo i k osvětlení hřiště (tj. prodloužení možnosti užívání hřiště do nočních hodin) a oplocení (kdy jsou okolo hřiště zabudované kovové sloupky – kopy/hody do těchto ocelových sloupů je oblíbenou „zábavou“ hráčů, kteří se pravděpodobně snaží zpřesnit těmito „cvičnými“ hody/kopy svoji mušku. Kup či hod míčem na tyto kovové sloupky rovněž vydává vysoce impulzní hluk, který navíc i rezonuje). Je to hluk navíc se opakující a dlouhodobý, prakticky vzniklý od revitalizace hřiště. Tj. nejedná se o jednorázovou záležitost, kterou by žalobce mohl pochopit a akceptovat jako každý občan (např. pořádání trhů na náměstí v rámci svátků, hudební vystoupení či koncertu, poutě atd) ale o prakticky každodenní někdy i 11 hodinový trvající nadměrný impulzní hluk, na který si nelze (oproti např. hluku z projíždění vlaků) zvyknout.
33. Žalobce spolu se svojí XXX jsou tomuto hluku denně vystavováni. Výlučně vlivem hluku pronikající na jejich pozemky, na nichž mají umístěný jejich rodinný dům se oba XXX, jak soudu opakovaně doložili svými lékařskými zprávami a podrobně popsali i při své výpovědi. Žalobce i jeho XXX jsou již v předdůchodovém věku a jejich zdravotní problémy v souvislosti s hlukem z víceúčelového hřiště se jen stupňují a jsou nuceni užívat XXX, které regulují jejich XXX. U obou se již vyvinul XXX. Žalobce a jeho XXX prakticky vlivem hluku z víceúčelového asfaltového hřiště nemůže využívat venkovní prostory okolo svého domu (ačkoli na své vlastní nálady zazdil plot a postavil ho do maximální výše, aby snížil hlukovou zátěž), nemůže užívat ani část vnitřních prostor domu, neboť hluk proniká i přes zavřená okna. To vše se děje prakticky po celou dobu jarních, letních a podzimních měsíců. A v případě hezkého počasí i v zimním období. Hluk, který vzniká na pozemcích žalovaného a proniká na pozemky žalobce je hlukem nepřiměřeným místním poměrům a podstatně omezuje žalobce v běžném užívání jeho pozemku a je příčinou vzniku jeho a jeho XXX XXX problémů. Žalobce si je vědom toho, že stanovení toho, zda jde o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, je věcí soudcovského uvážení a dle názoru žalobce došel soud ke správným závěrům. Okresní soud zcela správně zohlednil i ty skutečnosti, že žalobce výlučně na své náklady se snažil šíření hluku zamezit nebo alespoň jej omezit tím, že zazdil proluky ve svém plotě a tento i navýšil do maximální výšky, jež u byl stavebním úřadem povolen. S žalovaným se snažil

opakovaně dohodnout na zamezení/omezení šíření hluku např. stavbou protihlukových stěn či omezení doby užívání hřiště se zamezením užívání hřiště mimo povolenou dobu provozním řádem. Avšak bez jakýchkoliv reakcí ze strany žalovaného. Žalobce rovněž nabídl opakovaně, a to jak před podáním žaloby, tak i vždy při soudním jednání nemalou finanční pomoc s přestěhováním hřiště na jiné vhodnější místo, kde by vznikající hluk neovlivňoval třetí osoby. Žalovaný, přestože si vyžádal odročení soudního jednání právě za účelem projednání možnosti přesunu hřiště, nesdělil žádný závěr, zda vůbec byla nabídka žalobce orgány žalovaného projednána, na tuto nabídku žalovaný nikterak nereagoval. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu.

34. Krajský soud z podnětu včas podaného a přípustného odvolání přezkoumal napadený rozsudek (§ 212, § 212a o.s.ř.) ze všech přípustných odvolacích důvodů. Odvolání shledal opodstatněným z dále uvedených důvodů.
35. Žalobce v žalobě tvrdí, že je vlastníkem pozemků uvedených ve výrokové části rozsudku okresního soudu, přičemž součástí st.p. č. XXX je bytový dům čp.XXX, který je stavbou hlavní a součástí ostatních stavebních parcel jsou stavby plnící doplňkovou funkci k této stavbě hlavní. Označené pozemkové parcely slouží jako zahrada a odpočinkové plochy. Bytový dům byl dokončen XXX2015, bydlí v něm společně se svou XXX. Stavbu domu žalobce zahájil v roce 2008 bez příslušného stavebního povolení. Až v důsledku změny ÚP s účinností od XXX2014 došlo k zařazení pozemků žalobce získané směnou se žalovaným (ze dne XXX 1997 a XXX 2007) do funkční plochy pro bydlení a v následujícím roce byla stavba domu žalobce dodatečně povolena včetně povolení jejího užívání. Dne.XXX2012 stavební úřad povolil i na pozemcích žalovaného č. XXX a XXX změnu využití území pro účely XXX a povolil umístění stavby. Dne XXX2013 stavební úřad povolil na pozemcích XXX a XXX stavbu XXX a dne XXX2014 vydal kolaudační souhlas s užíváním stavby XXX. Krátce po zahájení provozu XXX žalobce a jeho XXX a i (blíže neuvedení vlastníci) nemovitostí nacházejících se v okolí XXX zjistili, že hluk vznikající zejména při míčových hrách na asfaltovém hřišti, vzdáleném cca 25 m od zahrady domu žalobce, mnohdy násobený hlasitou hudbou z mobilních zdrojů návštěvníků, překračuje všechny tolerovatelné meze, poškozují žalobce a jeho XXX na už tak nalomeném zdraví (viz obsah lékařských zpráv), a že hluk omezuje obvyklé užívání jeho pozemků a také prostor domu situovaných směrem k asfaltovému hřišti. Poukázal na žalovaným zadané měření hluku v mimopracovním prostředí sportovního hřiště XXX, který vypracoval XXX dne 7.12.2018. Měření na jednu stranu prokazuje nepřekročení stanoveného limitu hluku v daném prostředí, ale na druhou stranu je jednoznačným důkazem o tom, že je v XXX provozována činnost, která je v rozporu s ÚP zdrojem hluku a navíc takového, kterým je nadměrně překračována míra hluku přiměřená poměrům, protože se jedná o přírodní park umístěný v chráněném území lokálního biocentra a nadregionálního koridoru, ve kterém do doby výstavby XXX žádný takový hluk neexistoval a míra hluku přiměřená poměrům tím musela být zcela logicky překročena nejen v XXX samotném, ale jak prokazuje měření, tak i na pozemku žalobce a nepochybně i na pozemcích sousedních. To je důkazem o tom, že se žalobce s XXX a členy jeho rodiny, případně i jejich hosty, nemohou zdržovat v prostorách zahrady, která by měla sloužit k relaxaci a odpočinku po právu, a díky hluku žalobce nemůže užívat ani obytné místnosti s okny situovanými směrem k XXX. Žalobce nejprve požadoval zdržení se užívání asfaltového hřiště na pozemku žalobce č. XXX a XXX k míčovým hrám a provozování veřejných hudebních produkcí v parku XXX, posléze změnil žalobní petit na ten, jenž se podává z výrokové části rozsudku okresního soudu. Jen tuto změnu žaloby (tedy co do žalobního petitu) okresní soud připustil.
36. Krajský soud převzal skutková zjištění, která okresní soud učinil z provedených důkazních prostředků, jak jsou popsány v odůvodnění napadeného rozsudku. Protože okresní soud sice provedl důkaz stanoviskem hlavní hygieničky ČR z XXX2020 č.j. XXX, avšak skutkové zjištění z něho neučinil a nijak jej v rámci právních závěrů nehodnotil, krajský soud důkaz tímto stanoviskem zopakoval. Stanovisko se týká problematiky náhodných zdrojů hluku z provozu sportovních zařízení (hřišť) a je jím usměrněn postup orgánů veřejného zdraví (z.č. 258/2000 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

Podává se z něho, že provoz sportovních zařízení (hřišť) je charakteristický sledem jednotlivých hlukových událostí, která se mění okamžitě, náhodně a nepředvídatelně, jsou závislé kromě jiného na počtu, věku a úmyslech hráčů, jejich fyzické dispozici a herních schopnostech. Tyto zdroje hluku z principiálních důvodů nelze výpočtově predikovat, ani na základě naměřených hodnot regulovat ve vztahu k pevnému administrativnímu limitu, protože u náhodných hluků nelze objektivně s přijatelnou nejistotou stanovit akustickou emisi charakterizující dlouhodobou hlukovou zátěž. Případné naměřené hodnoty platí pouze pro dobu měření a nelze je zobecnit, ani objektivně přezkoumat. Vzhledem k nemožnosti stanovení objektivní hodnoty akustické emise, nemají případné akustické výpočty žádnou objektivní vypovídací schopnost, jako je tomu u stacionárních technických zdrojů hluku nebo hluku z dopravy. U uvedených zdrojů (hřišť) převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, nelze pro jejich regulaci použít limity hluku uvedené v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, a tyto zdroje lze regulovat prakticky pouze dispozičními nebo organizačně provozními opatřeními. Orgány veřejného zdraví nemohou po stavebníkovi vyžadovat akustické studie očekávané hladiny hluku v chráněných prostorech, protože akustické studie pro tento druh hluku nemají skutečnou vypovídací hodnotu. Měření hluku z náhodných zdrojů, resp. náhodných hluků v rámci zkušebního provozu nelze ze strany orgánu ochrany veřejného zdraví požadovat, protože takové měření, vzhledem k náhodnosti akustického signálu, neposkytuje informaci, která by mohla sloužit k objektivní regulaci takového zdroje hluku. Při řešení podmětů orgány ochrany veřejného zdraví nemohou požadovat měření hluku z náhodných zdrojů hluku (hlasy lidí a zvířat, hluk vznikající při používání sportovního náčiní, sousedský hluk.) apod.

37. Lze připomenout, že k dotazu okresního soudu znalci, zda je schopen podat znalecký posudek k měření míry hluku z asfaltového hřiště žalovaného (včetně veřejné hudební produkce, k níž však žalobce žádná tvrzení, jež by měla být dokazováním prokázána, neposkytl), tento uvedl, že může znalecký posudek zpracovat. Otázkou však je, zda budou vynaložené prostředky účelné, protože se na hluk z provozu venkovních hřišť nevztahují hygienické limity-jedná se o tzv. náhodný hluk. Proto zjištění hladiny zvuku nebude s čím porovnat a nebude možné stanovit, zda hluk je nadměrně obtěžující či nikoliv. Není stanovena metodika měření a vyhodnocení takového hluku. Přiložil i metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví (hlavní hygieničky), jak postupovat v případě venkovních hřišť (viz výše provedený důkaz listinou).
38. Krajský soud na podkladě skutkových zjištění okresního soudu a doplněného dokazování v odvolacím řízení uzavírá, že z dále uvedených důvodů nemůže sdílet právní závěry okresního soudu, které nejsou ani v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu. Zde poznamenává, že ve smyslu rozhodnutí NS ČR sp. zn. 22 Cdo 4449/2017 je nadále přiměřeně použitelná judikatura dle předchozí právní úpravy (§ 127 obč. zák. č. 40/1964 Sb.).
39. Co se týče věcné legitimace účastníků, pak žaloba směřuje proti vlastníkovu nemovitosti, ze které rušení pochází, i když sám vlastník rušivou činnost nevykonává, a tím je založena věcná pasivní legitimace žalovaného v daném řízení (viz NS ČR sp. zn. 22 Cdo 5667/2017).
40. Podle ust. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále o.z.) se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.
41. Nejvyšší soud ČR ve věci sp. zn. 22 Cdo 4280/2016 vyložil, že především ustanovení toho, zda jde v konkrétní věci o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, proti kterému je třeba poskytnout ochranu, je do značné míry věcí soudcovského uvážení. Důležitým vodítkem pro posouzení toho, zda jde o rušení přesahující míru přiměřenou poměrům je zjištění, že rušení přesahuje limity

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

uvedené ve veřejnoprávních předpisech. Vzhledem k § 1 odst. 1 o. z., zdůrazňujícím relativní nezávislost práva soukromého a veřejného, je zdůrazněna jen pomocná role veřejnoprávních předpisů při posuzování toho, zda jde o imisi relevantní z hlediska soukromého práva.

42. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2270/2012 (soud zkoumal imise hluku pocházející ze sportoviště nacházející se v okolí bydliště souseda) uvedl, že důležitým vodítkem pro posouzení toho, zda jde v dané věci o rušení přesahující míru přiměřenou poměrům, je zjištění, že rušení přesahuje limity uvedené ve veřejnoprávních předpisech. Z tohoto ovšem nevyplyvá, že by se v případě překročení veřejnoprávních předpisů na ochranu před hlukem muselo automaticky jednat o rušení nad míru přiměřenou poměrům, nýbrž nalézací soudy mají prostor, aby v jednotlivém případě provedly odpovídající úvahu, přičemž mají vycházet z veřejnoprávních předpisů jako z vodítka, resp. pravidla pro stanovení překročení míry přiměřené poměrům. Imise hluku jsou nepřímými imisemi, které je možné zakázat v případě, že překračují míru přiměřenou poměrům nebo významně ztěžují užívání sousedního pozemku. Je přitom v obou případech třeba zohlednit místní poměry, povahu imisí, ale také veřejný zájem na provozování činnosti produkující imise. Při posuzování otázky, zda je rušení možné považovat za překračující míru přiměřenou poměrům, přitom není rozhodující jen imisemi obtěžovaný pozemek, nýbrž jeho poloha ve vztahu k pozemku, ze kterého vzchází rušení, jakož i poměry v bezprostřední blízkosti obou pozemků. Při posuzování otázky, zda jsou imise přiměřené poměrům, je také třeba zohlednit, že v průběhu doby rostoucí intenzita imisí může uvedenou míru zvýšit; vždy je třeba vycházet z míry přiměřené poměrům v okamžiku, kdy je posuzována. Obvyklý předvídatelný nárůst imisí (např. četnější návštěvy renovovaného sportoviště jako v řešené věci) je třeba strpět [srovnej rozhodnutí rakouského Nejvyššího soudního dvora ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 7 Ob 361/97g (dostupné na www.ris.bka.gv.at)]. Skutečnost, zda mohl dotčený soused při nabytí svého pozemku s takovými účinky počítat, je třeba zohlednit jen tehdy, pokud se jedná o imise významné pro charakter daného okolí, např. imise z již existujícího sportoviště.“ (proti uvedenému rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. II. ÚS 1791/2015).
43. V posuzovaném případě nelze sdílet právní závěr okresního soudu, že hodnoty zjištěné měřením provedeným znalcem Ing. Smržem v rámci jeho znaleckého posouzení překračují hygienické limity stanovené nař.vl. č. 272/2011 Sb. o ochraně před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Podle výše uvedeného stanoviska hlavní hygieničky ČR totiž u tohoto zdroje náhodného hluku nelze stanovit objektivní hodnoty akustické emise a případné akustické výpočty nemají žádnou objektivní vypovídací schopnost, jako je tomu u stacionárních technických zdrojů hluku nebo hluku z dopravy. U uvedených zdrojů (hřišť) převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, nelze pro jejich regulaci použít limity hluku uvedené v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Označený znalec tuto skutečnost okresnímu soudu sdělil, okresní soud ji však nehodnotil (ačkoli dle protokolu o jednání důkaz stanoviskem hl. hygieničky měl provést). Provedené měření má toliko orientační hodnotu, a to i s ohledem na způsob jeho provedení, a krajský soud uzavírá, že ani při tomto významem jen orientačním měření nebyly hlukové limity stanovené veřejnoprávním předpisem překročeny, resp. závěr o jejich překročení učinit nelze.
44. Ze znaleckého posudku Ing. Smrže se podává, že měření provedl 4.5.2024 -hluk z provozu hřiště žalovaného 2m od hranice západního rohu poz. č. XXX a dne 25.5. 2024 ve večerních hodinách na hranici pozemku navrhovatele XXX, měření vždy směrem k hřišti. Provozní doba hřiště 10-20 hod, pátek a víkendy 10-21 hod. Limit hluku u chráněných venkovních prostorů staveb a chráněných venkovních prostor – denní doba 50dB, noční doba u venkovního prostoru 50 db a noční doba u chráněného venkovního prostoru staveb 40 db. Dvě použitá místa měření na hranici pozemku žalobce směrem k hřišti nelze ztotožnit s chráněným venkovním prostorem staveb (2m před částí obvodového pláště stavby domu čp. XXX významného z hlediska pronikání hluku). Výsledek měření dne 4.5.2024 (MB 1 v době 15.30-17,30 .. 47,6 dB, přičemž při měření v době 15,50-15,55 byl měřen hluk pozadí v době, kdy na hřišti nikdo nebyl v hodnotě 42,9 dB. Dne 25.5.

měřeno v době 18,45-20,45 (MB2 52, 8 dB, nejistota měření 1,7, korekce na hluk pozadí 0,2. Hluk pozadí v době 21.05-21.10 kdy na hřišti nikdo nebyl 39,6 dB.

45. Protože měření 25.5.2024 proběhlo ve větší blízkosti zdroji hluku, za vypovídající znalec použil měření dne 25.5.2024, po korekci 50,9 dB. Naměřené hladiny nelze porovnat s hygienickými limity, jelikož součástí jsou hlasové projevy lidí, které jsou ze zákona vyjmuty z ochrany veřejného zdraví, jsou nedílnou součástí hluku z provozu hřiště a měřením nelze tento hluk odfiltrovat. Místo měření nebylo stíněno zdí či jiným předmětem. Nárazy míče byly vyhodnoceny jako vysoce impulzní hluk, který dle znalce odůvodňuje odpočet minus 12 dB.
46. Pokud jde o výsledky měření na objednávku žalovaného v roce 2018, pak nezaznamenaly překročení hranice hluku 50 dB, přičemž hlukové pozadí mělo hodnotu 41,9 dB. Vysoce impulzivní hluk nebyl změřen.
47. Závěr okresního soudu, že bylo zjištěno (při jediném znalcem použitým dvouhodinovém měření s přestávkami) překročení závazně stanovených hlukových limitů neobstojí. Že jde o hluk v kteroukoli denní dobu (prakticky nepřetržitý), jak uváděl žalobce, jeho XXX a svědek XXX, je objektivně nemožné, pokud hovoříme o hluku z hřiště, a nikdo jiný než osoby se zájmem na výsledku řízení takovou skutečnost nepotvrzuje. Ostatně v žalobních tvrzeních v žalobě časový rozsah obtěžování nebyl stanoven. Lze připomenout, že hluk pozadí činil 43 dB. Z běžných informačních (internetových zdrojů) lze zjistit, že vzdálený šum listů při slabém vánku činí 10 dB, tichý šepot 30 dB, šum v tichém bytě, dešť, tlumený hovor, tichá myčka 40 dB, denní ulice, tiší pračka 50 dB, běžná mluva 60 dB, tichá ulice 45-56 dB, vysavač 78 dB, křik, rušný provoz, fén na vlasy 80 dB, motorová pila 100 dB. Ohledně zpěvu ptáků byly naměřeny hodnoty překračující i 100 dB. Lze-li v přírodním parku dle okresního soudu očekávat přírodní zvuky (zpěv ptactva, hlasy lidí, hluk proudící vody), pak lze namítat, že tyto zvuky pro srovnání i přesahují hodnoty orientačního měření znalce Ing. Smrže (krajský soud z úřední činnosti může potvrdit, že např. hluk vody při zvýšeném průtoku přesahuje i 80 dB).
48. Podle stanoviska hlavní hygieničky z XXX2020 u sportovních zařízení (hřišť) platí naměřené hodnoty pouze pro dobu měření a nelze je zobecnit, ani objektivně přezkoumat. Vzhledem k nemožnosti stanovení objektivní hodnoty akustické emise, nemají případné akustické výpočty žádnou objektivní vypovídací schopnost, jako je tomu u stacionárních zdrojů nebo u dopravy. Limity hluku v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. nelze pro regulaci hřišť (faktor obecného obtěžování nelze kvantifikovat) použít a lze je regulovat organizačně-provozními opatřeními.
49. Nutno dále připomenout, že měření neproběhlo na místě vzdáleném 2m od domu žalobce (chráněný venkovní prostor staveb), ani uvnitř domu žalobce ani na dalších částech rozlehlých pozemků žalobce (viz fotografie umístěných MB 1 a MB2), tedy též nikoli za plotem žalobce s tvrzenými protihlukovými úpravami. Tvrzený nepřiměřený hluk v celé rozloze všech označených pozemků žalobce v žalobě není opřen o žádný věrohodný důkaz, jde jen o subjektivní vnímání žalobce a jeho XXX. Pokud okresní soud vychází i z výpovědi svědka XXX, pak nápadně připomíná údaje žalobce a jeho XXX a nebylo zjišťováno, kterou konkrétní nemovitost vlastní (užívá) a v jaké vzdálenosti od hřiště se nachází. Jde také jen o subjektivní vnímání hluku (nepodpořené žádným měřením). Je všeobecně známou skutečností, že čím vzdálenější místo od zdroje hluku, tím je hluk slabší. Tedy ani dle výsledků měření, jakkoli jsou neprůkazné z výše uvedených důvodů, nelze ani orientačně předpokládat překročení předpisem stanovených hlukových limitů na kterémkoliv v žalobě označeném pozemku žalobce či jeho součásti.
50. Pokud jde o právní hodnocení „místních poměrů“, toto hodnocení okresní soud činí z pohledu poměrů přírodního parku. Uvádí, že zde je obecný předpoklad méně hlučného a klidného prostředí. V přírodních parcích obdobných posuzovanému (okresní soud neuvádí se kterými srovnával a jaká zjištění činil z konkrétního důkazu) lze dle jeho názoru očekávat přírodní zvuky, kupříkladu zpěv ptactva, hlasy lidí, zvuky proudící vody. Parky lidé běžně vyhledávají za účelem odpočinku a relaxace. Uvádí, že zkoumal vzdálenost hřiště a pozemku žalobce a hřiště zasadil do kontextu Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

přírodního parku určeného k rekreaci osob. Pokud se pomine, že realizovaný projekt XXX zahrnuje sportovní a rekreační plochy (oprava stávajících cest a sportovišť, vybudování nového zázemí parku a nového dětského hřiště), tedy, že zasazení hřiště bylo věcí územního plánu a realizované a povolené stavby, z odůvodnění rozsudku okresního soudu se však nepodává, jak tyto místní poměry hodnotil a na jakém podkladě. Jeho úvahy nevyústily v hodnocení použitelné pro právní posouzení této věci, tedy v nosném hledisku, že hluk ze hřiště vniká na pozemky žalovaného v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání pozemků žalobce. Okresní soud provedl i místní šetření se zjištěním, které však pro řešení této věci nic nepřináší. Neučinil např. zjištění, zda a jak se (hodnoceno alespoň smysly soudce) hluk ze hřiště projevuje v domě žalobce s otevřenými a zavřenými okny, jak je slyšitelný (v jaké intenzitě) za domem žalobce směrem od hřiště a na všech částech jeho rozlehlých pozemků. Není zřejmé, zda žalobce umožnil přístup do domu.

51. Odvolací soud nesouhlasí s právním závěrem okresního soudu, že lékařskými zprávami měl prokázáno, že žalobce a jeho XXX v důsledku provozu sportovního hřiště XXX, a že u obou se jedná o stupňující se obtíže, přičemž zájem na zachování zdraví žalobce a jeho XXX okresní soud považoval za významnější než provoz vybraných sportovních aktivit generující imise hluku. Uváděné „zdravotní“ hledisko se však z právní úpravy soukromého práva výslovně nepodává, rozhodující hledisko je hluk nad míru přiměřenou poměrům a omezující podstatně obvyklé užívání pozemku, byť se k hlukovým limitům (v rámci veřejné ochrany zdraví obyvatelstva) dle veřejnoprávních předpisů v soudní praxi přihlíží.
52. Ze skutkového zjištění okresního soudu na podkladě 3 lékařských zpráv (ne všechny pochází od XXX) žalobce a jeho XXX (ze XXX), kde subj. oba vyjadřují svůj názor, že hluk ze hřiště je zdrojem jejich potíží, objektivně závěr, že hluk ze hřiště je příčinou obtíží žalobce a jeho XXX, dovodit nelze. Nelze přehlédnout, že sama XXX žalobce uváděla, že potíže, s nimiž se léčí, má již od roku 2010, kdy se park nacházel ještě před revitalizací. Ve zprávě z XXX2024 uváděla, že poslední dobou jí dobře není, trvá to tak 3 roky, mají problém s tím hřištěm vedle. Do ordinace XXX dochází ne zcela pravidelně od května 2010 (v úvodu hlavně jako reaktivní záležitost při XXX). Z lék. zpráv provedených k důkazu přímý vliv údajně nepřiměřeného hluku jako hlavního zdroje potíží žalobce a jeho XXX bez dalšího (objektivně) dovodit nelze, když nelze vycházet z té části zprávy, kde lékař zaznamená subjektivní vnímání zdrojů svých tvrzených potíží pacientem. Zde např. žalobce uvedl, že (ve zkratce) „XXX.“. V žalobě žalobce netvrdil, že k obtěžování hlukem dochází po celou provozní dobu hřiště nebo v kteroukoli denní dobu; tento údaj pramení toliko z výpovědi žalobce a svědků XXX a pana XXX, krajský soud považuje tyto údaje již z objektivního hlediska za zveličené. Expresivní výrazy „šílený“ hluk, které používá svědek XXX, nejsou na místě ani podle provedeného měření s orientačním významem a snižují důvěryhodnost jeho výpovědi. Žalobce podle svého tvrzení sám a s XXX zjistil krátce po zahájení provozu parku XXX (2014), že jde hluk na hřišti překračující všechny tolerovatelné meze a poškozují žalobce i jeho XXX na tak už nalomeném zdraví; žalobu podal 22.9.2023.
53. Okresní soud nekriticky převzal skutečnosti uváděné žalobcem v jeho účastnickém výsledku, který má v zásadě toliko hodnotu tvrzení, dále pak k výsledkům svědků-jeho XXX a také p. XXX. Oba svědkové mají vztah k výsledku řízení. Pokud okresní soud uzavírá, že k obtěžování hlukem svědci XXX a XXX vypověděli, že k němu dochází téměř po celou provozní dobu hřiště a sportovní aktivitu shledal společensky prospěšnou, avšak měla by být provozována na místě vhodném, kde nebude způsobovat újmu jiným osobám, pak je třeba uvést, že pro tento případ je rozhodné jen to, zda nad míru přiměřenou poměrům hluk vniká na pozemek žalobce a podstatně omezuje žalobce v užívání takového pozemku. Tato úvaha okresního soudu k rozhodné otázce nic nepřináší. Navíc provozování sportu na hřišti po celou jeho provozní dobu je spíše přínosné z hlediska státem podporovaného zájmu na sportovních a pohybových aktivitách občanů, s poznámkou, kde jinde, než na hřišti k tomu určeném by měla být provozována.

54. Je třeba poznamenat, že žalobce sám uvádí dokončení svého domu (jemuž předcházelo dodatečné povolení dříve nepovolené stavby r.d. čp. XXX zahájené v r. 2008) dnem XXX2015, kdy mělo být povoleno jeho užívání. Do té doby dům stavěl a užíval protiprávně. Kolaudační souhlas s užíváním stavby XXX byl vydán XXX2014. Žalobce (ani p. XXX) žádné námitky vůči tomuto rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícím rozhodnutím o změně využití území z XXX.2012 a stavebnímu povolení z XXX2013, neuplatnil, jak se podává z odůvodnění těchto k důkazu provedených rozhodnutí. Žalobce tedy začal po právu svůj dům užívat až cca rok od získání stavebního povolení a kolaudačního souhlasu, přičemž dům je součástí v žalobě označeného pozemku žalobce. I před změnou územního plánu a provedením revitalizace parku se v tomto parku sportoviště nacházelo, jak plyne z dokladů stavebního řízení – viz hřiště víceúčelové, stavební úpravy stávajícího asfaltobetonového hřiště na pozemcích p.č. XXX a XXX v k.ú. XXX. K této okolnosti okresní soud dostatečně nepřihlédl, jestliže charakter okolí pozemků žalobce se dlouhodobě vyznačoval rekreačně sportovním prostředím, kde vždy s dopadem imisí hluku musel být srozuměn. Žalobce tak nemohl předpokládat u svého nově vybudovaného bydliště bezhlučné prostředí, které ostatně v současné době nalézt nelze (imise dopravní, letecké, zvířecích zvuků, důsledku větru, deště a běžného užívání parku veřejností i ke sportovním aktivitám). Konečně lze poukázat na zanedbatelné hlukové rozdíly mezi hlukem ze sportování včetně doprovodných hlasových projevů sportujících a dalších osob a hlukem pozadí (bez hluku ze sportu), které činí dle provedeného šetření cca 8 dB, což je pro přirovnání hluk šumu z listů při slabém vánku.
55. Význam v řešené věci má také veřejný zájem na provozování sportu a sportoviště, který je při posuzování míry přiměřené poměrům zohlednit. Deklarace práva na sport znamená především to, že sport se stává právem pro všechny fyzické osoby. Není doménou několika osob či určitých skupin, ale prvek masovosti nalézá svůj odraz také v právní rovině. Masovost však není jediným aspektem práva na sport. Uvedené právo totiž současně znamená, že po veřejnoprávních institucích se vyžaduje, aby zajistily realizaci práva na sport ve skutečné faktické rovině tak, aby toto právo nebylo pouhou formální klauzulí. Cílem je dosažení možnosti každého jednotlivce právo na sport aktivně využívat, s čímž je spjata zdůrazněná povinnost státu za realizaci sportovní politiky formou jejího konstituování, podpory, dozoru i kontroly. V evropském kontextu byla deklarace práva na sport realizována přijetím Evropské charty sportu v roce 1992 na sedmé konferenci evropských ministrů zodpovědných za sport, v níž je právo na sport také zakotveno v úvodním článku vymezujícím cíl charty. Tento obecný princip práva na sport je pak rozváděn pro jednotlivé kategorie subjektů např. ve vztahu ke zdravotně postiženým osobám v podobě Evropské charty sportu pro všechny: zdravotně postižené osoby nebo ve vztahu k mládeži v podobě Evropského manifestu o mládeži a sportu (1996). Z novějších dokumentů pak v obdobném duchu vyznívá i Rezoluce o roli sportu v Evropské unii, která sumarizuje a hodnotí zejména ekonomické aspekty sportovní činnosti, z nichž při formulaci svých závěrů vychází. Tyto deklarace vyzývající k uznání práva na sport sice nejsou v realizačních důsledcích pro státy povinné, ale odrážejí uznání sociálních a humanistických hodnot v několika posledních desetiletích (k tomu blíže srovnej: Králík, M.: Právo ve sportu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001, str. 169 a násl.). V právních poměrech České republiky tato východiska našla odraz v zákoně č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, podle jehož § 1 tento zákon vymezuje postavení sportu ve společnosti jako veřejně prospěšné činnosti a stanoví úkoly ministerstev, jiných správních úřadů a působnost územních samosprávních celků při podpoře sportu. Jestliže tedy na straně jedné stojí ochrana vlastnického práva žalobce, na straně žalovaného je vedle ochrany výkonu jeho vlastnického práva nutno přihlídnout také k účelu, ke kterému jeho pozemek slouží a který je zdrojem hluku (srovnej NS ČR Cdo 2270/2012).
56. Pokud jde o umístění zdroje hluku z hlediska místních poměrů, pak víceúčelové hřiště jako součást revitalizace XXX bylo zhotoveno podle předložených rozhodnutí správního řízení (územní rozhodnutí, stavební povolení a kolaudační souhlas), když již dříve zde asfaltobetonové hřiště na pozemcích žalovaného p.č. XXX a XXX historicky existovalo. Hřiště je svým okrajem vzdáleno v nejkratší vzdálenosti od nejbližšího pozemku žalobce (p.č. XXX) cca 25 m, pozemek žalobce je

chráněn zčásti vysokou zdí, jeho výměra přesahuje 30a, od hranice pozemku k budově čp. XXX jde o vzdálenost cca 15m, k nejvzdálenější hranici tohoto pozemku jde o cca 50 m (viz ortosnímek na č.l.20 spisu). Měření bylo prováděno při okraji pozemku žalobce č. XXX směrem k hřišti (nikoli za zdí, jež zčásti tvoří oplocení pozemku).

57. Hřiště na pozemcích žalovaného p.č. XXX a XXX je hřištěm pro míčové hry. K tomuto účelu bylo zřízeno na místě, kde se již před revitalizací nacházejícího hřiště. Z žádného z provedených důkazů nebylo zjištěno (a ani tvrzeno), že by hřiště nebylo provozováno k určenému účelu a mimo stanovenou provozní dobu. Jde o hřiště využívané širokou veřejností ke sportu (míčovým hrám – fotbalu a košíkové), není využíváno k mistrovským soutěžím s diváky. Nebylo tvrzeno, že by se svou povahou nebo zdrojem hluku vymykalo pro míčové hry běžným činnostem, k nimž dopady míče na povrch hřiště, branky či koše, event. zábrany, patří. Nebylo zjištěno ani tvrzeno, že by hluk nebyl způsobován prakticky jenom činnostmi, které jsou s výkonem tohoto sportu spjaty a bez nichž danou sportovní aktivitu nelze plnohodnotně vykonávat. Jedná se tak zejména o verbální projevy hráčů, zvuk dopadajících míčů, případně slovní projevy osob, které se účastní jako diváci. Výkon míčových sportů se bez těchto projevů nemůže obejít, protože je jim zcela vlastní a sám o sobě je doprovodným a nezbytným jevem těchto sportovních aktivit. Hlasové projevy lidí navíc nepodléhají žádné hlukové regulaci veřejnoprávních předpisů.
58. Výše bylo vysvětleno, že provedené měření, které může mít s ohledem na stanovisko hlavní hygieničky shora citované jen orientační význam, jestliže jsou hlukové limity právním předpisem stanovené pro hluk ze hřišť nepoužitelné (jak výše vysvětleno), pak nepřesahují limity vyhl. č. 272/2011 Sb. a lze konstatovat, že hluk pozadí (měřeného místa bez herní aktivity) je nižší jen o cca 8 dB, což je skutečně zanedbatelná hodnota, jak plyne z výše provedeného ilustračního přehledu hladin zvuku. Konečně toto měření odpovídá i výsledkům měření provedeným žalovaným v roce 2018, kde navíc tzv. impulzní hluk nebyl (dle protokolu v obsahu spisu) ani zaznamenán. Krajský soud poznamenává, že vysoce impulzní hluk (zvuk) je charakterizován velmi krátkým intervalem (kratší než 1 sekunda) s velice prudkým náběhem intenzity, jejíž hladina je nejméně o 20 dB vyšší než běžná hladina hluku okolí. Interval zvukového impulsu je běžně kratší než 0,2 sekundy. Ovšem nárůst intenzity je velice rychlý mezi 0,004–0,015 sekundy. Vysoce impulsním hlukem se rozumí hluk tvořený zvukovými impulsy ve venkovním prostoru, jejichž zdrojem jsou výbuchy v lomech a dolech, sonické třesky, demoliční a průmyslové procesy s pomocí výbušnin, střelba z těžkých zbraní, zkoušky výbušnin, další zdroje výbuchů, apod. Jestliže celkový hluk činil při měření Ing. Smrže 50 dB vč hlasového projevu lidí a přitom hluk okolního prostředí (bez sportu) činil 40 dB, pak se tímto pohledem stěží mohlo jednat o vysoce impulzní hluk.
59. Přehlédnout však nelze ani otázku výkonu vlastnického práva. V nález ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. I. ÚS 451/11, Ústavní soud obecně k podstatě tzv. sousedských práv uvedl, že právní úprava tzv. sousedského práva (tehdy ust. § 127 obč. zák.) představuje regulaci kolize dvou (více) subjektivních práv, typicky práv vlastnických. Při aplikaci právní úpravy sousedského práva při kolizi dvou vlastnických práv je nezbytné zohlednit, že vlastnictví neznámá absolutní svobodu vlastníka při výkonu jednotlivých oprávnění tvořících obsah vlastnického práva, ale že vlastnictví lze vykonávat jen v mezích zákona. V situaci kolize dvou základních práv nelze neodůvodněně preferovat ochranu vlastnického práva jednoho vlastníka na úkor druhého. Rozlišení přípustnosti a nepřipustnosti zásahu do vlastnického práva je daná podmínkou „přiměřenosti poměrů“.
60. Krajský soud proto dospěl na základě skutkových zjištění okresního soudu a doplněného dokazování k následujícím a od okresního soudu odlišným právním závěrům. Dodává, že k předmětu sporu přistoupil především z hlediska občanskoprávního (§ 1013 o.z.), přihlédl však i k požadavku minimalizace zásahu do vlastnického práva stran sporu, veřejnoprávnímu zájmu na podpoře provozování sportu, který se neobejde bez sportovišť, povaze zdroje hluku a možnosti jeho regulace a existujících místních poměrů.

61. V řešené věci jde o posouzení, zda imise hluku vyvolané činnostmi na sportovním hřišti, umístěném na pozemku žalovaného, lze posoudit jako obtěžování nad míru přiměřenou poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání pozemku, tedy jednání zakládající zdržovací nárok na straně žalobce.
62. Pokud jde o srovnání místních poměrů a přiměřenosti, ty samozřejmě nelze posuzovat tak, že by soud zkoumal poměry řady sportovišť a tyto porovnával. Už proto ne, že XXX a v něm umístěné sportoviště je svým způsobem jedinečné prostředí a jakékoli srovnání s jinými sportovišti by nemohlo přinést odpovídající výsledky. Jde v zásadě o požadavek, aby soud při zvažování, zda jde o relevantní imisi, přihlédl k poměrům v místě a vzal do úvahy jeho charakter. Uvedeným způsobem nahlíženo krajský soud na podkladě výše uvedeného hodnocení uzavřel, že v daném případě nebylo zjištěno, že by se hluk, který hřiště žalovaného produkuje, svou povahou nebo zdrojem vymykal těmto pro míčové hry běžným činnostem v daném prostředí, přičemž pozemek žalovaného je užíván k účelu, k němuž je určen.
63. Krajský soud při odlišném právním posouzení věci uzavřel, že žalobce není obtěžován hlukem ze hřiště na pozemcích žalovaného nad míru přiměřenou poměrům a není podstatně omezen v obvyklém užívání svých pozemků označených v žalobě. Krajský soud zohlednil právo žalovaného na výkon jeho vlastnických práv k činnostem, které jsou přiměřené poměrům, mají veřejně prospěšný charakter a zjištěný hluk nepřesahuje právním předpisem stanovenou přípustnou hranici, jakož i skutečnosti, že jen o málo nižší hluková hladina je dosahována i v případech, kdy žádná sportovní aktivita na hřišti žalovaného nebyla vyvíjena. Konečně je nutné poukázat i na skutečnost, že hluk ze hřišť nelze kvantifikovat a nelze pro jeho regulaci použít limity hluku uvedené v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Zohlednil také, že působené hlukové zatížení je vlastní výkonu dané sportovní činnosti, ničím z obvyklé realizace tohoto typu sportu nevybočuje a odpovídá standardnímu provozování tohoto sportovního odvětví kdekoli.
64. Krajský soud může pro srovnání poukázat i na nedávné rozhodnutí zdejšího soudu 19 Co 232/2022 z června 2024 týkající se hluku z fotbalového hřiště, kde byl naměřen hluk překračující hlukový limit, a kde byla žaloba rovněž zamítnuta s tím, že v kontextu celé věci nejde o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům a připojil i názor, že hluk nelze štěpit co do jeho dílčích zdrojů (fandění, bubny, reprodukováná hudba).
65. K věci se ještě sluší poznamenat, že v usnesení ze dne 19. února 2008, sp. zn. 22 Cdo 3532/2006, Nejvyšší soud mj. uvedl, že: „Jestliže soud zjistí, že dochází k obtěžování žalobce nad míru přiměřenou poměrům žalobě vyhoví a v odůvodnění rozsudku vymezí míru obtěžování, která je ještě v dané věci přiměřená poměrům. V řízení o výkon rozhodnutí pak bude soud zkoumat, zda obtěžování žalobce se snížilo na míru přiměřenou poměrům, uvedenou v odůvodnění vykonávaného rozsudku.“ Okresnímu soudu lze proto vytknout, že tímto způsobem nepostupoval a neurčil, jaký hluk ze hřiště žalovaného odpovídá hledisku přiměřenosti poměrů, čímž se jeho rozhodnutí stalo nevykonatelným.
66. Krajský soud pak dodává, že není oprávněn zasahovat do činnosti správního orgánu při výkonu činnosti stavebního úřadu a nehodlá jakkoli komentovat důvody uváděné žalobcem, jimiž kritizoval postup žalovaného a uváděl dle svého názoru, že ohledně výstavby hřiště šlo o jakousi „pomstu“ žalovaného (s poznámkou, že stavební úřad nelze ztotožňovat s veřejnoprávní korporací-obcí). Žalovaný se k těmto údajům žalobce vyslovil v odvolání, na něž lze v této souvislosti odkázat.
67. Krajský soud proto rozsudek okresního soudu z výše uvedených důvodů změnil (§ 220 o.s.ř.) a žalobu zamítl.
68. Znovu pak rozhodl o nákladech řízení před okresním soudem (§ 224 odst. 2 o.s.ř.), a to dle zásady úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).
69. V řízení před okresním soudem žalovaný učinil celkem 14 úkonů dle vyhl.č. 254/2015 Sb. (6x účast u jednání soudu, 6x příprava účasti na jednání, vyjádření k žalobě a účast při vyhlášení rozhodnutí) po 300 Kč. Krajský soud proto uložil žalobci, aby nahradil žalovanému náklady řízení před Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

okresním soudem v částce 4.200 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.)

70. V řízení před odvolacím soudem žalovaný učinil celkem 4 úkony dle vyhl.č. 254/2015 Sb. (odvolání, příprava k jednání, účast u jednání soudu a účast při vyhlášení rozhodnutí) po 300 Kč. Krajský soud proto uložil žalobci, aby nahradil žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 1.200,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).
71. Krajský soud dále podle výsledku řízení uložil žalobci, aby dle § 148 odst. 1 o.s.ř. nahradil státu na účet Okresního soudu v Pardubicích zálohou nekryté náklady znalečného v částce 24.278 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Okresního soudu v Pardubicích, a to jen z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR se sídlem v Brně.

Pardubice dne 9. června 2025

Mgr. Miloš Zdražil v. r.
předseda senátu